

Het open leven

Een weg tot innerlijke genezing

JAMIE BUCKINGHAM

De bijbelteksten in dit boek zijn overgenomen uit de bijbelvertaling van het Nederlands Bijbel Genootschap uit 1951, tenzij anders staat aangegeven.

In samenwerking met Arrowz Media geven we drie titels van Jamie Buckingham opnieuw uit: *Het open leven*, *Waar arenden zweven* en *De zegen van kritiek*. Uitgeverij Gideon verzorgt de publicatie van de boeken; Arrowz Media verzorgt trainingen op basis van de boeken.

HET OPEN LEVEN

Copyright © 1978 Logos International
Originally published in English under the title *Risky Living* by Logos International. This new edition was realized in partnership with Risky Living Ministries, Palm Bay, Florida, United States of America.

Copyright Nederlandse uitgave © 1980 & 2024 Uitgeverij Gideon
Auteur: Jamie Buckingham
Vertalers: Wilma Offers
Correctie: Eveline de Boer, Prealabel Taalbureau
Omslagontwerp: Patrick Staal
Typografie: Coco Bookmedia, Amersfoort
Jaar van uitgave: 1980
Tweede herziene druk: maart 2025

Uitgave: Gideon, Hoornaar, Nederland
www.gideonboeken.nl

ISBN: 978-90-5999-287-0
NUR: 707

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een databank of doorgegeven in welke vorm of op welke wijze dan ook, behalve voor korte citaten in recensies of artikelen, zonder de voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

INHOUD

Voorwoord 7

1. Goddelijke dwaasheid 13
2. In de put 23
3. Heer van het onderbewuste 41
4. Bidden in de Geest 63
5. Wat gij tegen iemand mocht hebben... 79
6. Mijn doop 105
7. Verlos mij van de boze 123
8. De juiste motieven 143
9. Het verbreken van gebondenheid 153
10. Tevredenheid... nu 173

Over de auteur 191

Voorwoord

Pas kreeg ik een nummer van *Reader's Digest* in handen, waarin een artikel stond van de beroemde architect Peter Blake, die tevens hoofdredacteur is van het internationale blad *Architecture Plus*. In de eerste alinea van dit artikel zegt Blake: 'Een kunstenaar of een geleerde, of een moderne architect zoals ik, loopt het risico zijn leven en werken te bouwen op een dogma waaraan hij zich in zijn jonge jaren heeft toegewijd. Helaas hebben een paar vrienden van mij en ikzelf moeten constateren dat er maar weinig is overgebleven van de uitgangspunten waarop we bijna letterlijk onze wereld hebben gebouwd.'

Toen ik dit las, besepte ik dat Blake meer bedoelde dan alleen de architectuur en de architecten. Hij doelde hierbij ook op de theologie, op het leven. Hij bedoelde ook mij, mijn vrouw en mijn vrienden. Ik las verder: 'We zijn gaan ontdekken dat bijna niets van wat ons tijdens onze opleiding is bijgebracht (en bij mijn theologische opleiding, voegde ik er in gedachten aan toe) de tand des tijds heeft kunnen doorstaan. Niets, of bijna niets daarvan, blijkt absoluut waar te zijn geweest' (*Reader's Digest*, mei 1975, blz. 163).

Ik herinnerde me nog goed hoe ik die eerste dag op de campus van het seminarie had gelopen. Wat had ik gepopeld om aan mijn opleiding te kunnen beginnen! Toen ik daar liep, was mijn oog op de hoeksteen van het administratiegebouw gevallen. In die granieten hoeksteen was een bijbeltekst uitgehouwen, het motto van het seminarie: 'Gaaf en predikt...' (Mattheüs 10:7).

Deze tekst was onvolledig, net als alles wat ik op het seminarie leerde. Er hoorde nog iets bij. Maar waar een soort praktische toepassing hoorde te volgen, stonden slechts drie stippeltjes, om aan te geven dat er wel meer kwam, maar dat dat onbelangrijk was. De oprichters van het seminarie wandelden, net als wij allemaal, zo goed mogelijk naar het licht dat ze hadden. Misschien was hun fout wel dat ze besloten hun motto, met alle onvolkomenheden daarvan, in een steen te beitelen. In elk geval deden ten gevolge daarvan velen van mijn generatie hetzelfde als Peter Blake. We wijdden ons in onze jonge jaren aan een dogma dat achteraf niet absoluut waar bleek te zijn. Net als vele anderen ontdekte ik dat er, toen de regen kwam, maar weinig overbleef van alles waarop ik mijn leven had gegrondvest. Zowel mijn theologisch huis als mijn reputatie en zekerheid ‘stortten in’.

Maar uit het puin verrees een nieuw wezen! Dit begon met een adembenemende ervaring, waarvan ik nu weet dat het de ‘doop in de Heilige Geest’ is geweest, en het is sindsdien steeds verder gegaan. Ik ging begrijpen dat de overbekende opdracht van Jezus aan zijn discipelen meer inhield dan alleen de woorden: ‘Gaaf en predikt.’ Het was alsof de schellen me van de ogen vielen. Ik pakte mijn Bijbel en las de woorden die een heel nieuwe betekenis voor me hadden.

‘Gaaf en predikt en zegt: Het Koninkrijk der hemelen is nabijgekomen. Geneest zieken, wekt doden op, reinigt melaatsen, drijft boze geesten uit. Om niet hebt gij het ontvangen, geeft het om niet’ (Mattheüs 10:7-8).

In de eerste jaren na mijn ervaring met de Heilige Geest dacht ik ten onrechte dat de ‘aanvulling’ die ik had ontdekt, beperkt was tot de sensationele wonderen die in het laatste gedeelte van de tekst worden genoemd. Ik was verzot op die ‘gaven’: het genezen van zieken, het opwekken van doden, het uitdrijven van boze geesten, enzovoorts.

Langzamerhand ging ik echter begrijpen dat de tekst nog iets

belangrijkers bevatte dan de opdracht zieken te genezen en doden op te wekken. Dat was de boodschap: 'Het Koninkrijk der hemelen is nabijgekomen!' Christen-zijn houdt meer in dan een bekering, het lidmaatschap van een kerk, de doop in de Heilige Geest of het bevrijd worden van boze geesten. Jezus heeft tegen zijn discipelen gezegd dat tekenen en wonderen de gelovigen zouden volgen, maar het duurde een paar jaar voordat ik besepte dat de discipelen deze woorden te horen kregen aan het eind van een drie jaar durende, intensieve opleiding in het discipelschap.

Ook ben ik me gaan realiseren dat de mensen niet het meest verlangen naar wonderen, maar naar het binnengaan in het Koninkrijk van God. Natuurlijk worden in dit Koninkrijk talloze wonderen beleefd, maar de pogingen een kolossaal gebouw op te trekken, zonder eerst een fundament te leggen, zijn nu eenmaal altijd gedoemd te mislukken.

Helaas zijn er ook onder degenen die 'in de Geest' wandelen mensen die hun oren voor Jezus' geboden gesloten houden.

Heb elkaar lief.

Wees vriendelijk en barmhartig voor elkaar en vergeef elkaar.

Sla jezelf niet hoger aan dan een ander.

Ga ook de tweede mijl.

Keer ook de andere wang toe.

Geef royaal.

Vergeet het kwaad dat je werd aangedaan.

Zet je leven in voor de broeders.

'Want voor zodanigen is het Koninkrijk Gods' (Lucas 18:16).

Zolang we ons doof houden voor deze eenvoudige geboden, zullen we geen antwoord krijgen op de vragen waarover we ons nu nog het hoofd breken. Vragen als: 'Is er voor mij nog een kans om gelukkig te worden?' 'Zal ik altijd tegen mijn kinderen blijven schreeu-

wen?’ ‘Zit ik mijn hele leven met deze geest van lust opgescheept?’ ‘Waarom ben ik zo dik en voel ik me zo ellendig?’ ‘Zou het me ooit lukken me tegenover mijn vrouw te beheersen?’ ‘Waarom krijg ik steeds buikpijn als ik aan dat voorval uit het verleden denk?’ ‘Zal ik me in zelfmedelijden blijven wentelen, elke keer als ik de naam hoor noemen van de vrouw met wie mijn man een relatie had, of kan ik daarvan genezen?’

De Heilige Geest is niet alleen gekomen om ellendigen te troosten, maar ook om gezapige mensen wakker te schudden. Helaas zijn velen van ons door de jaren heen verworden tot zout dat zijn smaak heeft verloren, waterige wijn, mensen die vastgeroest zitten aan onvolwassenheid en egoïsme. We zijn wel tevreden over onszelf en vinden het gemakkelijker om een masker te dragen dan ons bloot te geven, met alle risico's van dien.

Daar gaat dit boek over: het ons bloot geven. Over het afzetten van maskers. God weet dat ik er zelf nog lang niet ben. Nog maar kortgeleden had ik een woordenwisseling met mijn vrouw; toen ze niet meteen enthousiast was over een idee van mij schold ik haar uit voor ‘stijfkop’ en stormde de kamer uit.

Er is een tijd geweest dat ik een veel erger scheldwoord zou hebben gebruikt – een tijd waarin ik nooit zou hebben toegegeven dat we ruzie hadden. Ik ben nu anders dan vroeger. Nu weet ik dat het eerlijk op tafel leggen van de waarheid over mezelf, en de bereidheid anderen in mijn leven te laten kijken en mijn onvolkomenheden te laten zien, niet alleen bewijzen van geestelijke groei zijn, maar ook wezenlijke bestanddelen van het groeiproces dat genezing brengt.

Toen het manuscript voor dit boek moest worden uitgetypt vonden mijn vrouw Jackie en ik dat ik dat het beste ergens kon doen waar ik niet gestoord zou worden. Daarom reed ik met mijn typemachine, aantekeningen, woordenboek, Bijbel en een stapel papier naar een motel. Daar nam ik mijn intrek in een kleine kamer die uitkeek op een sinaasappelboomgaard.

Op de dag dat ik de laatste hand aan het manuscript legde, werd er op de deur geklopt. Het was het kamermeisje, dat iedere dag op dezelfde tijd het bed kwam opmaken en schone handdoeken bracht. Tot die dag had ze haar werk steeds zwijgend gedaan. Ze werkte voorzichtig om de steeds hoger wordende stapels papier en aantekeningen heen. Maar die dag was dat anders. Misschien had ze nog nooit iemand een boek zien schrijven en had ze haar vragen tot de dag van mijn vertrek opgespaard. Hoe dan ook was ze die ochtend anders dan anders.

Het meisje heette Debbie en was 24 jaar. Hoewel ze vier maanden zwanger was en thuis nog twee kinderen had, stond ze op het punt te scheiden. 'Mijn man is drugsverslaafd,' zei ze. 'Hij heeft mij en de kinderen in de steek gelaten. Daarom moest ik gaan werken. Als ik u vertelde wat ik allemaal moet slikken om dit werk te kunnen blijven doen, zou u me niet geloven. Maar het is beter dan helemaal geen werk.'

Ze vroeg of ze mocht gaan zitten. 'Het valt niet mee om dit werk te doen als je zwanger bent,' zuchtte ze. Toen keek ze me aan en flapte eruit: 'U bent christen, hè?'

Ik knikte.

'Dat dacht ik al,' zei ze. 'Toen ik gisteren binnenkwam, zag ik uw Bijbel liggen. En ik heb gelezen wat ik in uw prullenbak vond.' Haar ogen stonden vol tranen toen ze vroeg: 'Denkt u dat iemand als ik ooit nog gelukkig kan worden?'

Dit boek is geschreven voor Debbie en alle anderen zoals zij. Iedereen die wel tevreden is met zichzelf kan het boek nu beter dichtslaan, want wat hierna volgt is niet voor jou bedoeld. Wie echter op zoek is naar antwoorden, wie eenzaam is, leeg van binnen of verward, kan verder lezen. Want het *is* mogelijk om gelukkig te worden!

Ik wil je er alleen nog wel even voor waarschuwen dat ik over een gewaagde manier van leven schrijf, die, als ze in praktijk wordt ge-

bracht, je hele wereld op z'n kop kan zetten. Maar wat heeft het voor zin te leven als je je niet durft in te zetten voor wat misschien onmogelijk lijkt, ook al bestaat de kans dat je er het leven bij inschiet? Wie niet waagt, die niet wint!

1

Goddelijke dwaasheid

Een vraag die voortdurend door mijn hoofd speelt is: Waarom ben ik niet in staat Gods stem direct te horen? Waarom zit mijn kanaal steeds verstopt? Ik wil Gods stem graag zelf horen, maar ik blijf struikelen. Ik geloof wel dat God een volmaakt plan voor mij heeft, maar ik kom nooit precies waar ik moet zijn. Soms heb ik het gevoel dat er een hoge muur staat tussen mij en de volmaakte wil van God. Net als Paulus doe ik niet wat ik wil, maar wat ik *niet* wil. Daarom blijf ik me afvragen of het mogelijk is Gods stem echt zelf te horen, en zo ja, of het dan mogelijk is om zijn aanwijzingen op te volgen.

Nu is het heel gemakkelijk om deze vragen verstandelijk te benaderen en te zeggen: 'Het eigenlijke probleem zit hem in mijn vrouw. Als Jackie Gods stem maar duidelijk hoorde, zou alles verder wel op z'n pootjes terechtkomen.' Maar ik weet dat de zaak niet zo ligt. Zo'n opmerking raakt kant noch wal. Hoe graag ik ook wil dat zij Gods stem verstaat, het eigenlijke probleem ben ik zelf.

Als ik op een weg loop, kom ik vroeg of laat op een tweesprong. Met zo'n tweesprong begint mijn probleem, want daar wordt een beslissing van mij gevraagd. Eerst loop ik door, maar dan blijf ik toch maar weer staan. Ik doe niet anders dan teruglopen en opnieuw beginnen, waardoor ik veel meer tijd kwijt ben aan het onzeker steeds opnieuw beginnen dan aan het zegevierend voorwaarts marcheren.

Nu, na vele jaren, is mijn conclusie dat het geheim van het verstaan van Gods stem te vinden is in Romeinen 8:5-6. Daar zegt Paulus: 'Wie zijn eigen zin doet, denkt op louter natuurlijk vlak. Maar wie zich door de Heilige Geest laat leiden, denkt op geestelijk vlak. Het alleen maar doen van je eigen zin leidt tenslotte tot de

dood. Maar het luisteren naar de Heilige Geest brengt ons leven en vrede' (HLW).

Paulus spreekt over een koninkrijk waarin we leven, een materialistisch rijk dat ons doof maakt voor Gods stem – omdat we in dat rijk zélf aan de macht zijn.

De Bijbel kent nog een ander soort Koninkrijk: een Koninkrijk van de Geest. In dat Koninkrijk heerst God, en allen die dit rijk binnengaan worden dienstknechten, die zijn stem horen en in zijn overvloed wandelen.

Wie in zijn eigen koninkrijk zelf de scepter zwaait, is gedoemd te sterven. Erger nog, Jezus zegt dat zulke mensen al dood zijn!

'Wie in Hem gelooft, wordt niet veroordeeld; wie niet gelooft, is reeds veroordeeld' (Johannes 3:18).

Ik herinner me nog als de dag van gisteren dat er op een middag een vijftienjarig meisje in mijn studeerkamer zat. Haar wereld was volkomen ingestort. Ze was zwanger. Haar ouders hadden haar de deur gewezen, en toen had ze geprobeerd haar pols door te snijden. Gelukkig was ze er niet in geslaagd zich van kant te maken, maar uit wat ze had gedaan bleek duidelijk hoe wanhopig ze was. Ik praatte met haar, maar kreeg niet de indruk dat ze iets hoorde van wat ik zei. Toen ze vertrok, zei ze tegen me dat ze vroeg of laat weer een poging tot zelfmoord zou doen. Ze gaf me een gedichtje dat ze had geschreven. In een paar regels gaf het de gedachten weer van talloze, eenzame jongeren. Het gedicht luidde als volgt:

*Dit zijn degenen op wier grafstenen zal worden vermeld:
'Na vijftien jaar gestorven, na zestig jaar ter aarde besteld.'
Vanuit het donker zuchten wij gelaten
om hen die dood zijn zonder te worden begraven.*

Leven in het rijk van de Geest betekent leven en vrede. Leven in ons eigen koninkrijk betekent de dood.

In deze tijd lopen ergens op deze wereld – misschien alleen maar in afgelegen gebieden – mensen die leven en vrede uitstralen. Ook zij hebben te kampen met problemen van ouder worden, armoede, ziekte, verdriet, pijn, haat en eenzaamheid. Toch is hun geest een geest van leven en vrede. Wat hun ook overkomt, wat voor rampen hen ook boven het hoofd hangen, innerlijk zijn ze één en al leven en vrede. Zulke mensen lijken op rozenblaadjes: als je ze kneust, gaan ze heerlijk geuren. Dergelijke mensen komen we niet vaak tegen, maar ze zijn er wel.

God wil ons graag allemaal in dat Koninkrijk brengen. Maar wij zijn aan de aarde gebonden. We zitten vast aan onze rede en logica. We meten successen af aan uiterlijke normen. We nemen beslissingen aan de hand van controleerbare gegevens: als ik dit doe, gaat me dat geld kosten. Zal het me mijn goede naam kosten? Zal ik daar minder populair door worden? Aan de hand van logische antwoorden op deze vragen slaan we op de tweesprong van onze weg links- of rechtsaf.

Toen mijn zoon afgelopen kerst met vakantie thuis was, heb ik een heel gesprek met hem gehad. Zoals zoveel studenten kwam hij altijd geld tekort. Daarom riep ik hem bij me. We zaten in zijn kamer op de rand van zijn bed en het gesprek verliep ongeveer als volgt:

‘Bruce, je geeft te veel geld uit.’

‘Maar vader, geld is er toch voor om uit te geven?’

‘Inderdaad, jongen. Maar je moet ook rekening houden met de dag van morgen.’

‘Doet u dat ook?’

‘Ja. We geven niet meer uit dan nodig is. De rest bewaren we voor de tijd dat ik niet meer kan werken.’

Bruce zat me een tijdje aan te kijken. Hoe langer hij me aankeek, hoe ongemakkelijker ik me ging voelen. Ik kreeg het angstige vermoeden dat hij goed had geluisterd naar mijn preken over de vreugde

van het geven, en dat hij die heel letterlijk nam. Ik realiseerde me dat ik eigenlijk tegen hem had gezegd: 'Jongen, er kan wel eens een tijd komen dat God niet meer voor je zorgt. Dan zul je voor jezelf moeten zorgen. Het is dus *verstandig* wat geld te bewaren voor als het ooit zo ver komt.' Het betekent dat ik hem de wijsheid van de wereld had gegeven in plaats van het Woord van God.

We zaten die middag nog heel lang na te praten, en dat gesprek gaf mij evenveel inzicht in Gods plannen met ons geld als Bruce. Misschien nog wel meer, omdat ik besepte dat ik meer op mezelf dan op God vertrouwde.

De Griekse filosoof Plato, een leerling van Socrates, heeft gezegd dat er drie betrouwbare bronnen van kennis zijn. De eerste wordt gevormd door de vijf zintuigen. Net als de dieren kunnen we proeven, horen, zien, voelen en ruiken.

De tweede bron van kennis is volgens Plato de rede. De rede is iets wat ons boven de andere schepselen plaatst. Daardoor kunnen we tot een logische conclusie komen, zoals: 'Eens even kijken, in de komende vijftien jaar zal ik nog geld kunnen verdienen. Daarna is het afgelopen.' Op grond van deze veronderstelling vind ik dan dat ik geld opzij moet gaan leggen voor de tijd dat ik niet meer zal kunnen verdienen, zodat ik dan niet afhankelijk hoef te zijn van mijn kinderen, die op zekere dag wel eens bij me zouden kunnen komen om me te vertellen: 'Vader, u geeft te veel geld uit. U zult uw uitgaven wat moeten beperken.' Op zo'n redenatie valt niets aan te merken, maar erg ver kom je er niet mee.

Daarom zag Plato nog een derde soort kennis. Hij noemde die de 'goddelijke dwaasheid' en bedoelde daarmee de wereld van de geestelijke communicatie. Hier wordt kennis noch door middel van zintuigen, noch door middel van het verstand ontvangen. Onze geest ontvangt hier kennis van de Krachtbron. Sommige mensen noemen die *intuïtie*, anderen *inspiratie*. Een leerling van Plato, Aristoteles, liet deze derde – bovennatuurlijke – bron buiten beschouwing. Volgens

hem was de intuïtie volkomen onbetrouwbaar. Helaas is veel van wat wij in de westerse wereld ervaren op Aristoteles' filosofie gebaseerd. We beweren dat kennis onbetrouwbaar is als die niet via onze zintuigen of via ons verstand tot ons komt. Kunnen wij kennis niet proeven, voelen, ruiken of kunnen we die niet ergens uit afleiden, dan is die niet reëel. Daardoor zijn we het zo belangrijke evenwicht kwijtgeraakt, waardoor beslissingen die zijn genomen op grond van via de zintuigen en rede verkregen kennis onvolwassen blijven. Door de oosterse en 'primitieve' volkeren wordt wel degelijk rekening gehouden met de geestelijke wereld. Dromen, visioenen, bovennatuurlijke communicatie, gesprekken over geestelijke dingen – dat alles is daar heel gewoon. Loop maar eens over een markt in Bangkok, Kathmandu of Manila. Je zult er iedereen over de communicatie met de geestelijke wereld horen praten. Maar zou je over dergelijke onderwerpen beginnen in het beursgebouw van New York of tijdens een vergadering van Philips, dan zou men je vreemd aankijken. Hier in het Westen beschouwen we elk gesprek over het ontvangen van goddelijke wijsheid als kletsboek. Natuurlijk, we geloven in God, maar we zijn niet bereid te geloven dat Hij buiten onze zintuigen of rede om met ons kan of wil communiceren.

Ik geloof niet dat het Gods bedoeling is dat we ons verstand uitschakelen, integendeel. Ik geloof dat Hij ons verstand vaak gebruikt om ons zijn bedoelingen duidelijk te maken. In Jesaja 30 zegt de profeet dat iemand die met God wandelt naar zijn verstand luistert en zijn vijf zintuigen gebruikt. Gaat hij daarbij naast het pad wandelen, of kiest hij op de tweesprong de verkeerde weg, dan kan hij erop rekenen gecorrigeerd te worden door een zachte, innerlijke stem. 'En wanneer gij rechts of wanneer gij links zoudt willen gaan, zullen uw oren achter u het woord horen: Dit is de weg, wandelt daarop' (Jesaja 30:21).

Wij westerlingen noemen deze stem ons 'geweten'. We zouden ons juist uitdrukken als we deze stem 'de stem van God' noemden.

Maar ons ‘verstand’ verbiedt ons dat. We weten dat we worden uitgelachen als we op de markt zouden zeggen: ‘God heeft tegen me gezegd...’ Daarom geven we de voorkeur aan een omschrijving die wél wordt geaccepteerd. In plaats van te zeggen: ‘Nee, dat doe ik niet, want God vindt het niet goed,’ zeggen we lachend: ‘Mijn geweten staat me dat niet toe.’

Toen ik in Thailand was, hoorde ik de vrouw van een hooggeplaatste regeringsfunctionaris tot mijn verbazing tijdens een lunch zeggen: ‘De geesten hebben me bevolen dit te doen.’ Ik keek naar de aanwezige militaire en politieke leiders en zag dat ze allemaal instemmend knikten. Ze begrepen wat die vrouw bedoelde. Maar wij zijn hier in het Westen niet bereid de aanwezigheid van God – of van boze geesten – te erkennen. Hoe dat komt? Omdat we ‘verstandsmensen’ zijn.

Ons verstand houdt ons voor dat we pas tot actie moeten overgaan als we iets volledig begrijpen, als we de beschikking hebben over alle feiten. Maar volgens de Bijbel zullen we, als we in de schuilplaats van de Allerhoogste zijn gezeten (dus: als we in het Koninkrijk van God leven), vernachten in de schaduw van de Almachtige (Psalm 91:1). Anders gezegd: hoe dichter we bij God leven, hoe meer we wandelen in geloof, en niet in aanschouwen.

Hoe meer we door geloof in plaats van door waarneming wandelen, hoe minder we Hem hoeven te begrijpen. Er vindt dan een verandering plaats. Hij neemt de leiding van ons over en bestuurt onze wandel, ons leven, door goddelijke intuïtie.

In Mattheüs 14 lezen we dat Jezus op het water liep. Toen de stoere visser Simon Petrus Hem daar zag lopen, moet hij beseft hebben dat het onlogisch was. Petrus was opgegroeid op het water. Met zijn verstand wist hij dat je als mens onmogelijk op water kunt lopen. Maar toen Jezus hem wenkte en tegen hem zei: ‘Kom!’ dacht Petrus niet meer aan wat wel en niet kon. Op dat ogenblik van geestelijk enthousiasme liet hij zich meteen uit de boot glijden om over het water naar

Jezus toe te lopen. Pas toen zijn verstand ‘weer ging werken’, begon hij te zinken. Toen zijn verstand de leiding van zijn geloof overnam, ontdekte hij dat hem dat bepaald niet ten goede kwam.

Er zullen lezers zijn die dit zelf hebben ervaren. Ook zij gingen van start in geloof, maar hoe dichter ze bij God kwamen, hoe donkerder alles werd. Het gevolg was een terugval, een poging weer in de veilige boot te komen. ‘Tjonge, was dat even stom van me,’ denken ze, terwijl ze teruggaan naar wat ze als ‘veilig’ beschouwen. Jammer, want waren ze verder gegaan, dan zouden ze in de directe aanwezigheid van de Heer Zelf zijn gekomen!

In mijn studeerkamer staat een elektrische typemachine. Als ik op een ochtend de knop zou indrukken om hem aan te zetten maar het apparaat zou niet reageren met de bekende bromtoon, dan zou ik eerst eens nagaan of de stekker wel in het stopcontact zit. Het zou een beetje vreemd zijn als ik op mijn bureaustoel ga zitten kreunen: ‘O, elektriciteit, stroom toch alsjeblieft in mijn machine, zodat hij het weer doet.’ Evenmin zou ik mijn hoofd buigen om te bidden: ‘God, wilt U mijn typemachine weer de kracht geven om te gaan functioneren?’ Nee, ik zou gewoon de stekker in het stopcontact steken, want uit dat stopcontact moet de kracht voor mijn machine komen.

Het heelal is vol van Gods genezende kracht. Maar om te worden genezen, moeten we ons met die kracht in verbinding stellen. God is de grote Krachtcentrale, en de Heilige Geest is ons Contact uit Wie onze kracht moet komen. Aristoteles mag het onbetrouwbaar noemen en Plato mag er de term ‘goddelijke dwaasheid’ voor gebruiken, maar de Bijbel noemt het de zalving met de Heilige Geest. Zonder deze zalving kunnen we niets, weten we niets en zijn we geheel en al aan ons lot overgeleverd.

God heeft een wereld geschapen die door zijn wetten wordt bestuurd. Er zijn natuurwetten, wetten van de zwaartekracht, natuurkunde, scheikunde, geluid en licht. Maar er is nóg een wet: de wet van de liefde en genade. Deze wet gaat alle andere wetten te boven.

Als God deze wet toepast, als Hij Zich direct met de aangelegenheden van de mensen bemoeit, dan noemen we dat een wonder. Maar voor God zijn zulke dingen even ‘natuurlijk’ als het feit dat een appel uit de boom naar beneden valt. Het verstand mag dan zeggen dat de mens niet op water kan lopen, maar het geloof stelt ons in staat zoiets onmogelijks te doen.

De arts en geleerde dr. Alexis Carrel vertelde dat hij huidkanker had zien verdwijnen ten gevolge van geloof. Dit betekende niet dat er natuurwetten werden verbroken. Het betekende dat er een belangrijker wet in werking werd gesteld. Als we zulke genezingen onderzoeken, zouden we ontdekken dat er ergens in zo’n geval altijd iemand is die zich in verbinding heeft gesteld met de kracht die ons ter beschikking staat: de kracht van de Heilige Geest, die alle verstand en zintuigen te boven gaat.

Miljoenen christenen zijn gestorven aan een ziekte die God graag had willen genezen. Talloze anderen lijden nog steeds een ellendig leven vol nederlagen, omdat ze niet bereid zijn de prijs voor hun innerlijke genezing te betalen. God heeft ons de Bewerker van genezingen gegeven, in de Persoon van zijn Heilige Geest. Het enige wat we hoeven te doen, is contact met Hem zoeken.

Als we in de schaduw van de Almachtige zijn, wandelen we niet door aanschouwen, maar door geloof. Toch is het daar, in die schaduw, dat Hij ons met zijn vleugels bedekt en dat Hij zijn engelen voor ons laat zorgen, om ons op al onze wegen te bewaren. In die schaduw vinden we wat we nodig hebben. We vinden er bescherming, blijdschap – en genezing. Dat kan niet beredeneerd worden. Het kan alleen aanvaard worden – door het geloof.

Studievragen

1. Waarom is het voor de meesten van ons zo moeilijk om de stem van God te horen?
2. Wat zijn volgens traditionele filosofen de drie bronnen van kennis? Lees Jesaja 30:21. Hoe gebruikt God deze drie bronnen om ons leven te sturen?
3. Toen Petrus uit de boot stapte en over het water naar Jezus toe begon te lopen, liep hij door geloof, niet door zien. Waardoor zonk hij? Zijn er momenten in je leven geweest dat je in geloof uitstapte, maar je daarna terugtrok? Wat gebeurde er toen?

2

In de put

Als je besluit Jezus te volgen, doe je vrijwillig afstand van het recht eigen keuzes te maken of je eigen gang te gaan. Dat is het gevolg van je besluit. Wat er na je besluit met je gebeurt, is uitsluitend de verantwoordelijkheid van Degene die je vrijwillig hebt aangewezen als Heer van je leven. Het is zijn verantwoordelijkheid de loop van je leven zo'n richting te geven, dat je uiteindelijk 'gelijkvormig aan het beeld van zijn Zoon' zult worden (Romeinen 8:29). Iedere omstandigheid maakt dan ook deel uit van Gods plan om ons tot volle rijpheid te brengen.

In een boeiend gedeelte over volwassenheid zegt de apostel Paulus dat God pas tevreden is als 'wij allen de eenheid des geloofs en der volle kennis van de Zoon Gods bereikt hebben, de mannelijke rijpheid, de maat van de wasdom der volheid van Christus. Dan zijn wij niet meer onmondig, op en neder, heen en weder geslingerd onder invloed van allerlei wind van leer, door het valse spel der mensen, in hun sluwheid, die tot dwaling verleidt, maar dan groeien wij, ons aan de waarheid houdende, in liefde in elk opzicht naar Hem toe, die het hoofd is, Christus' (Efeziërs 4:13-15).

Het weekend dat ik bij mijn vrienden Dick en Betty Schneider logeerde zal ik niet gauw vergeten. Ik kende Dick van een schrijversworkshop. Toen ik me dat weekend op een avond klaarmaakte om in bed te stappen, kwam Dick nog even binnenlopen om te zeggen dat een goede vriend van hem me graag wilde ontmoeten voordat ik weer naar Florida ging. Omdat ik de volgende ochtend vroeg op het vliegveld moest zijn, had Dick hem gevraagd te komen ontbijten. Hij